

אלמנה לכהן גדול פרק שביעי יבמות סח.

עין משפט
נר מצוה

בח א מיי פ"ח מהל'
תרומות הלכה ט'
בב ב מיי פ"ח מהל'
יבום הל' טז ופ"ה
הל' יח סמג עשין נא נב
טושי"ע אה"ע סימן קסו
סעי' א'
ל ג מיי פ"ח מהל'
תרומות הל' יא טושי"ד
סעי' א'
לא ד מיי פ"ח מהל'
אסורי ביאה הל"ג
סמג לאוין קב טושי"ע
אה"ע סי' ו סעי' ח וע"ש
עבור וצ"י:
לב ה מיי פ"ח מהל'
תרומות הל' ז והל'
י'
לג ו מיי שם הלכה ה:

תוספות ישנים

ספג בן תשע. וא"ת אמאי
פסל אוקמיה אחזקיה דלא
הוה בן תשע וא"ל דמעלה
עשו ביוחסין דהיינו דווקא
לכהונה אבל לתרומה מאי
איכא למומר וי"ל כיון
דסופו ליגדל אין החזקה
כלום א':

א' ע"י חסות ד"ה רשא
ובקדושין ע"ט.

ראשונה דאינה אוכלת היכא דלא אכלה משום דאין חייב צמזמיותה
אלא היכא דעמד בזין וצרכה כדאמרין בהחולין (לעיל דף מהל' וסס)
ולא מייחד לה דוכתא ומשום סימפון נמי איכא למיחש דשמא יש
סימפון ולא הימא אשתו מעולם כיון שלא הגיע זמן צחי העצל ולא
צרכה ואין להקשות לעולם דלמחר

(כמבואר דף טז:) טעמא משום שמא
תשקה כי אכלה צחי העצל נמי לא
מיכול כיון דאין יבם חייב צמזמיותה
לא מייחד לה דוכתא דאיכא למימר
כיון דוכתה זכתה אבל קשה דל"כ
מאי פריך צפרק אע"פ (שם דף טז:
והס') אלא מעתה לקיט כהן צבית
ישראל לא יאכל בתרומה שאני לקיט
דכבר אכל כל ימי חייו וי"ל דכיון

דהגיע זמן ויחד לה דוכתא צבית
צביה שז איה זזה משם ולא דמיא
ללקיט כהן צבית ישראל וא"ת ומאחר
דאכלה מדאורייתא מפני מה אסורה
למשנה אחרונה עד שתצטעל אפילו
נפלה מן הנשואין הא ליכא למיחש
תו לסימפון ויש לומר דכיון דאסורה
ארוסה צהגעת זמן למשנה אחרונה
אסרו נמי יצמה משום דמיחלפת צה
שמהיה זמן כניסתה לאלתר ומיהו
הא דדרשין לעיל (דף טז:) צת
ישראל לכהן דאכלה צמזמיותה קניין
כספו דרשא גמורה היא דהא לעיל

(דף טז:) דרשין מהתם פלוג דכא
כהן ששאל צת גרים שמאכליה
בתרומה ואע"ג דצפ"ק דקדושין (ד'
י: וסס) מיימי לה מק"ו דצן צג צג
וגשואה דריש צספרי מכל טהור
צציתך ואית דמפיק לה מחלתם
וציתכס הדיא דספרי אסמכתא הוא
וכמה דרשות יש צגמרא שדורש
צמורת כהנים וצספרי מפסוקים
אחרים ומיהו לא יתיישב הא דמיימי
הך אסמכתא דהאי קנין דאחיו הוא
התם צפרק אע"פ (כמבואר דף נח:
והס') דמיימי לה על משנה ראשונה
צציתך היבם אין מאכיל לפי מה
שפירשנו דהיינו דוקא היכא דלא
אכלה דמהך דרשא אפי' אכלה צחי
הצעל לא תאכל צחי היבם ואמר
רבינו תם דהתם ה"פ קנין כספו אמר
רחמנא שאוכלת בתרומה ורצון הוא
דחקון משנים עשר חדש ולהלן
דאוכלת והאי קנין דאחיו הוא ולא
תקון רצון שתאכל מחמת היבם אלא
עד שתצטעל אס לא שכבר אכלה
צחי העצל:

א' בת כהן ישראל היא פסיה דה
דהא קניה בהא חוריה. מתוך
הלשון משמע דמקרא דמכי מהיה
לאיש זר נפקא דכפירש צקוטטרס ומיהו לקמן מפיק לה מושבה
אל צית צביה מכלל דמעיקרא לא אכלה וכי מהיה לאיש זר מוקמינן
לנצטעל לפסול לה פסלה והכא הך דרשא הפשוטה נקט דלא ללא
דמשום דמהאי קרא דכי דהיה דרשין
לאו דוקא אלא כלומר זקוקה לו דביאת בן תשע
(דף יט:) ממעטין ליה דלא קניה מקרא דאשת איש פרט לאשת קטן ויש ספרים
דגרסי חזיא ליה והכי פירשו כיון דמדאורייתא זקוקה וציתא ולא צעין כוונה צימה קס"ד דקיני לה מדאורייתא ולכיל קא משמע
לן דלא משום דלא קני לה:

ר' יושא כהונה סיפא פסול' קה"ר. וכן גירסת ר"ח ולא כספרים דגרסי אפכא דהא קמני סיפא ואס אינו ראוי לצא
בישראל וא"ת וכיון דתנא רישא פסול כהונה למה לי למימני צסיפא פסול קהל דכ"ש הוא ויש לומר דתנא סיפא לגלויי
ארישא שלא תאמר רישא פסולי קהל דוקא ואס תאמר וספק בן ט' היאך פוסל צביאתו נוקמיה אחזקיה פחות
מבן תשעה ונוקי איתתא צחוקת כשרות ומיהו לכהונה נישא דלא אזלינן צת חזקה ליוחסין דקאמר רבי יהושע צפרק קמא
דכתובות (דף יג:) לא מפיה אנו חייין אלא היא צחוקת צעולה לנתין וממזר ואפי' צרוב כשרים אכלה כדאמר התם ולא מוקמינן
לה אחזקה ואפילו לרבין גמליאל ורבי אליעזר דמכשרי היינו משום דלמחר לכשר נצטעלי אבל הכא דלא ידעה אס הוא בן תשעה לא
אכל לתרומה קשיא אמאי לא מוקמינן להו אחזקה דאפילו לענין תרומה איירי כמו לענין י עבדים ולתרומה מוקמינן אחזקה דהא
צמזמיות צפ"ד (דף טז:) וסס) גבי מוחזק לן בצבוה דהאי דכהן הוא ונפק עליה קלא דצן גרושה הוא כ' ומוקי לה צתרי ותרי משמע דאי
לאו משום זילותא דצי דינא הוה מסקי ליה לכולי עלמא והיינו לענין תרומה דאי לכהונה לא מסקינן ליה צתרי ותרי דממוכה צקידושין
צהאומר (דף טז:) גבי עובדא דינא המלך ויש לומר דהכא כגון דהשתא דאחי קמן הו ודאי בן תשעה אף על פי שהיה ספק
כצבא עליה לא מוקמינן ליה אחזקה קמיתא אלא אזלינן צתרי השתא שהוא ודאי בן תשעה דחזקה קמיתא אימרת ליה:

ר' יושא כהונה סיפא פסול' קה"ר. וכן גירסת ר"ח ולא כספרים דגרסי אפכא דהא קמני סיפא ואס אינו ראוי לצא
בישראל וא"ת וכיון דתנא רישא פסול כהונה למה לי למימני צסיפא פסול קהל דכ"ש הוא ויש לומר דתנא סיפא לגלויי
ארישא שלא תאמר רישא פסולי קהל דוקא ואס תאמר וספק בן ט' היאך פוסל צביאתו נוקמיה אחזקיה פחות
מבן תשעה ונוקי איתתא צחוקת כשרות ומיהו לכהונה נישא דלא אזלינן צת חזקה ליוחסין דקאמר רבי יהושע צפרק קמא
דכתובות (דף יג:) לא מפיה אנו חייין אלא היא צחוקת צעולה לנתין וממזר ואפי' צרוב כשרים אכלה כדאמר התם ולא מוקמינן
לה אחזקה ואפילו לרבין גמליאל ורבי אליעזר דמכשרי היינו משום דלמחר לכשר נצטעלי אבל הכא דלא ידעה אס הוא בן תשעה לא
אכל לתרומה קשיא אמאי לא מוקמינן להו אחזקה דאפילו לענין תרומה איירי כמו לענין י עבדים ולתרומה מוקמינן אחזקה דהא
צמזמיות צפ"ד (דף טז:) וסס) גבי מוחזק לן בצבוה דהאי דכהן הוא ונפק עליה קלא דצן גרושה הוא כ' ומוקי לה צתרי ותרי משמע דאי
לאו משום זילותא דצי דינא הוה מסקי ליה לכולי עלמא והיינו לענין תרומה דאי לכהונה לא מסקינן ליה צתרי ותרי דממוכה צקידושין
צהאומר (דף טז:) גבי עובדא דינא המלך ויש לומר דהכא כגון דהשתא דאחי קמן הו ודאי בן תשעה אף על פי שהיה ספק
כצבא עליה לא מוקמינן ליה אחזקה קמיתא אלא אזלינן צתרי השתא שהוא ודאי בן תשעה דחזקה קמיתא אימרת ליה:

וכל זר לא יאכל קדש והשתא
דהך צת כהן נמי משתמע מיינה האזיל וניסת לישראל:
האי
דנפקא לן מושבה הוה מוקמינן לאירוסין דפסלי וכן דרך הגמרא צכמה מקומות^א ועוד אמר ר"י דמשום דמהאי קרא דכי דהיה דרשין
נמי דאינה חוזרת צבויה לאירוסין לחזה ושוק להכי נקטיה נמי הכא: **ב' קניא** ציה. לאו דוקא אלא כלומר זקוקה לו דביאת בן תשע
לא הו אלא כמאמר צעלמא וצפרק קמא דקדושין (דף יט:) ממעטין ליה דלא קניה מקרא דאשת איש פרט לאשת קטן ויש ספרים
דגרסי חזיא ליה והכי פירשו כיון דמדאורייתא זקוקה וציתא ולא צעין כוונה צימה קס"ד דקיני לה מדאורייתא ולכיל קא משמע
לן דלא משום דלא קני לה:

ר' יושא כהונה סיפא פסול' קה"ר. וכן גירסת ר"ח ולא כספרים דגרסי אפכא דהא קמני סיפא ואס אינו ראוי לצא
בישראל וא"ת וכיון דתנא רישא פסול כהונה למה לי למימני צסיפא פסול קהל דכ"ש הוא ויש לומר דתנא סיפא לגלויי
ארישא שלא תאמר רישא פסולי קהל דוקא ואס תאמר וספק בן ט' היאך פוסל צביאתו נוקמיה אחזקיה פחות
מבן תשעה ונוקי איתתא צחוקת כשרות ומיהו לכהונה נישא דלא אזלינן צת חזקה ליוחסין דקאמר רבי יהושע צפרק קמא
דכתובות (דף יג:) לא מפיה אנו חייין אלא היא צחוקת צעולה לנתין וממזר ואפי' צרוב כשרים אכלה כדאמר התם ולא מוקמינן
לה אחזקה ואפילו לרבין גמליאל ורבי אליעזר דמכשרי היינו משום דלמחר לכשר נצטעלי אבל הכא דלא ידעה אס הוא בן תשעה לא
אכל לתרומה קשיא אמאי לא מוקמינן להו אחזקה דאפילו לענין תרומה איירי כמו לענין י עבדים ולתרומה מוקמינן אחזקה דהא
צמזמיות צפ"ד (דף טז:) וסס) גבי מוחזק לן בצבוה דהאי דכהן הוא ונפק עליה קלא דצן גרושה הוא כ' ומוקי לה צתרי ותרי משמע דאי
לאו משום זילותא דצי דינא הוה מסקי ליה לכולי עלמא והיינו לענין תרומה דאי לכהונה לא מסקינן ליה צתרי ותרי דממוכה צקידושין
צהאומר (דף טז:) גבי עובדא דינא המלך ויש לומר דהכא כגון דהשתא דאחי קמן הו ודאי בן תשעה אף על פי שהיה ספק
כצבא עליה לא מוקמינן ליה אחזקה קמיתא אלא אזלינן צתרי השתא שהוא ודאי בן תשעה דחזקה קמיתא אימרת ליה:

דקניה צבויה. ומשעת הויה אפסילה דכתיב (צ' וסס) וצת כהן כי מהיה
לאיש זר: **משום דעולא.** צנמ' כתובות צפרק אע"פ (דף טז:) דבר
תורה ארוסה צת ישראל אוכלת בתרומה דכתיב^א קנין כספו הוא
יאכל צו ומה טעם אמרו אינה אוכלת גזירה שמה ימוצו לה כוס

צבית צביה^א ותלך ותשקה ללחיה
וללחיותה: **צנקתא דרצנן.** דחרש
אע"ג דלאו צר דעת הוא תקינו
ציה צנן נישואין לקמן צפ' חרש
שנא (דף קצ"ב:) **קס"ד צשומרת**
יבם לנן ט'. ולא צא עליה. ולמאי
הלכתא נקט בן ט' אי למיפסל
לאשמועינן דכיון דחיי צביה פסיל
לה ציוקת יצמין מאי איריא בן ט'
אפילו קטן נמי דלא קרין צה וצצה
אל צית צביה ולשמעין צציר מבן
ט': **ואי לאכילי כו'.** ואי להכי נקט
בן ט' לאשמועינן רצותא דאע"ג
דחיי צביה לא מאכיל יצמתו ציוקתו
אפילו גדול ממנו לא מאכיל דלאו
קנינו הוא דהא אשמע' צגדול צרישא
דמתני': **הכא על יצמתו.** דאילו
גדול הוה אכלי ואשמועינן רצותא
דאע"ג דציאתו צביה לא מאכיל
ופסולין דקמני צמתנין אשאר

קאי אעצור ויבם צלא צביה ואירוסין
ומרש אבל בן ט' לא נקט ליה אלא
משום ואין מאכילין: אי הכי.
דמשום אינו מאכיל נקט ליה למה לי
למימני סיפא דקמני ספק שהוא בן
תשעה ספק שאינו הו נמי ככן
ט' השתא ודאי בן ט' כו': **פסולין.**
כגון ממזר ונתין ומשום פסולין נקט
ליה ולא מאכילין לא אבן ט' קאי
אלא אשארע עוצר ויבם אירוסין
וחרש: **בן תשעה.** שהוא גר עמוני
ומואבי וכו' דאסורין לצא צקהל:
מצרי ואדומי. עד דור שלישי צעשה:
כופי ונתין. צלא תתחתן צס
דקצבר (ט' גירי אריות הן: חלל
פסול לכהונה: **פסולה.** אס צת כהן
מן התרומה ולויה וישראלית לנישא
לכהונה ועולמית: **מדקמני סיפא.**
דמתנין: **סיפא פסולי כהונה.**
חלל. ואע"ג דקמני שאין ראוי לצא
בישראל לא מייירי אלא צכהונה
דמישא הוה אמינא פסולי קהל הוא
דפסלי אבל ציאת חלל לא להכי תני
סיפא משנה יתיירא לאשמועינן חלל:
פסולה. כהנה מתרומה דצי נשא
ומן הכהונה לויה וישראלית מן
הכהונה: **רבי יוסי אומר כו'.**
טעמא דרבי יוסי ורצן שמעון מפרש
לקמן צשמעטין^א מאי קאמר ומאי
פלוגמיהו: **לאו מוכל זר נפקא.**

וכל זר לא יאכל קדש והשתא
דהך צת כהן נמי משתמע מיינה האזיל וניסת לישראל:
האי
דנפקא לן מושבה הוה מוקמינן לאירוסין דפסלי וכן דרך הגמרא צכמה מקומות^א ועוד אמר ר"י דמשום דמהאי קרא דכי דהיה דרשין
נמי דאינה חוזרת צבויה לאירוסין לחזה ושוק להכי נקטיה נמי הכא: **ב' קניא** ציה. לאו דוקא אלא כלומר זקוקה לו דביאת בן תשע
לא הו אלא כמאמר צעלמא וצפרק קמא דקדושין (דף יט:) ממעטין ליה דלא קניה מקרא דאשת איש פרט לאשת קטן ויש ספרים
דגרסי חזיא ליה והכי פירשו כיון דמדאורייתא זקוקה וציתא ולא צעין כוונה צימה קס"ד דקיני לה מדאורייתא ולכיל קא משמע
לן דלא משום דלא קני לה:

ר' יושא כהונה סיפא פסול' קה"ר. וכן גירסת ר"ח ולא כספרים דגרסי אפכא דהא קמני סיפא ואס אינו ראוי לצא
בישראל וא"ת וכיון דתנא רישא פסול כהונה למה לי למימני צסיפא פסול קהל דכ"ש הוא ויש לומר דתנא סיפא לגלויי
ארישא שלא תאמר רישא פסולי קהל דוקא ואס תאמר וספק בן ט' היאך פוסל צביאתו נוקמיה אחזקיה פחות
מבן תשעה ונוקי איתתא צחוקת כשרות ומיהו לכהונה נישא דלא אזלינן צת חזקה ליוחסין דקאמר רבי יהושע צפרק קמא
דכתובות (דף יג:) לא מפיה אנו חייין אלא היא צחוקת צעולה לנתין וממזר ואפי' צרוב כשרים אכלה כדאמר התם ולא מוקמינן
לה אחזקה ואפילו לרבין גמליאל ורבי אליעזר דמכשרי היינו משום דלמחר לכשר נצטעלי אבל הכא דלא ידעה אס הוא בן תשעה לא
אכל לתרומה קשיא אמאי לא מוקמינן להו אחזקה דאפילו לענין תרומה איירי כמו לענין י עבדים ולתרומה מוקמינן אחזקה דהא
צמזמיות צפ"ד (דף טז:) וסס) גבי מוחזק לן בצבוה דהאי דכהן הוא ונפק עליה קלא דצן גרושה הוא כ' ומוקי לה צתרי ותרי משמע דאי
לאו משום זילותא דצי דינא הוה מסקי ליה לכולי עלמא והיינו לענין תרומה דאי לכהונה לא מסקינן ליה צתרי ותרי דממוכה צקידושין
צהאומר (דף טז:) גבי עובדא דינא המלך ויש לומר דהכא כגון דהשתא דאחי קמן הו ודאי בן תשעה אף על פי שהיה ספק
כצבא עליה לא מוקמינן ליה אחזקה קמיתא אלא אזלינן צתרי השתא שהוא ודאי בן תשעה דחזקה קמיתא אימרת ליה:

וכל זר לא יאכל קדש והשתא
דהך צת כהן נמי משתמע מיינה האזיל וניסת לישראל:
האי
דנפקא לן מושבה הוה מוקמינן לאירוסין דפסלי וכן דרך הגמרא צכמה מקומות^א ועוד אמר ר"י דמשום דמהאי קרא דכי דהיה דרשין
נמי דאינה חוזרת צבויה לאירוסין לחזה ושוק להכי נקטיה נמי הכא: **ב' קניא** ציה. לאו דוקא אלא כלומר זקוקה לו דביאת בן תשע
לא הו אלא כמאמר צעלמא וצפרק קמא דקדושין (דף יט:) ממעטין ליה דלא קניה מקרא דאשת איש פרט לאשת קטן ויש ספרים
דגרסי חזיא ליה והכי פירשו כיון דמדאורייתא זקוקה וציתא ולא צעין כוונה צימה קס"ד דקיני לה מדאורייתא ולכיל קא משמע
לן דלא משום דלא קני לה:

ר' יושא כהונה סיפא פסול' קה"ר. וכן גירסת ר"ח ולא כספרים דגרסי אפכא דהא קמני סיפא ואס אינו ראוי לצא
בישראל וא"ת וכיון דתנא רישא פסול כהונה למה לי למימני צסיפא פסול קהל דכ"ש הוא ויש לומר דתנא סיפא לגלויי
ארישא שלא תאמר רישא פסולי קהל דוקא ואס תאמר וספק בן ט' היאך פוסל צביאתו נוקמיה אחזקיה פחות
מבן תשעה ונוקי איתתא צחוקת כשרות ומיהו לכהונה נישא דלא אזלינן צת חזקה ליוחסין דקאמר רבי יהושע צפרק קמא
דכתובות (דף יג:) לא מפיה אנו חייין אלא היא צחוקת צעולה לנתין וממזר ואפי' צרוב כשרים אכלה כדאמר התם ולא מוקמינן
לה אחזקה ואפילו לרבין גמליאל ורבי אליעזר דמכשרי היינו משום דלמחר לכשר נצטעלי אבל הכא דלא ידעה אס הוא בן תשעה לא
אכל לתרומה קשיא אמאי לא מוקמינן להו אחזקה דאפילו לענין תרומה איירי כמו לענין י עבדים ולתרומה מוקמינן אחזקה דהא
צמזמיות צפ"ד (דף טז:) וסס) גבי מוחזק לן בצבוה דהאי דכהן הוא ונפק עליה קלא דצן גרושה הוא כ' ומוקי לה צתרי ותרי משמע דאי
לאו משום זילותא דצי דינא הוה מסקי ליה לכולי עלמא והיינו לענין תרומה דאי לכהונה לא מסקינן ליה צתרי ותרי דממוכה צקידושין
צהאומר (דף טז:) גבי עובדא דינא המלך ויש לומר דהכא כגון דהשתא דאחי קמן הו ודאי בן תשעה אף על פי שהיה ספק
כצבא עליה לא מוקמינן ליה אחזקה קמיתא אלא אזלינן צתרי השתא שהוא ודאי בן תשעה דחזקה קמיתא אימרת ליה:

וכל זר לא יאכל קדש והשתא
דהך צת כהן נמי משתמע מיינה האזיל וניסת לישראל:
האי
דנפקא לן מושבה הוה מוקמינן לאירוסין דפסלי וכן דרך הגמרא צכמה מקומות^א ועוד אמר ר"י דמשום דמהאי קרא דכי דהיה דרשין
נמי דאינה חוזרת צבויה לאירוסין לחזה ושוק להכי נקטיה נמי הכא: **ב' קניא** ציה. לאו דוקא אלא כלומר זקוקה לו דביאת בן תשע
לא הו אלא כמאמר צעלמא וצפרק קמא דקדושין (דף יט:) ממעטין ליה דלא קניה מקרא דאשת איש פרט לאשת קטן ויש ספרים
דגרסי חזיא ליה והכי פירשו כיון דמדאורייתא זקוקה וציתא ולא צעין כוונה צימה קס"ד דקיני לה מדאורייתא ולכיל קא משמע
לן דלא משום דלא קני לה:

ר' יושא כהונה סיפא פסול' קה"ר. וכן גירסת ר"ח ולא כספרים דגרסי אפכא דהא קמני סיפא ואס אינו ראוי לצא
בישראל וא"ת וכיון דתנא רישא פסול כהונה למה לי למימני צסיפא פסול קהל דכ"ש הוא ויש לומר דתנא סיפא לגלויי
ארישא שלא תאמר רישא פסולי קהל דוקא ואס תאמר וספק בן ט' היאך פוסל צביאתו נוקמיה אחזקיה פחות
מבן תשעה ונוקי איתתא צחוקת כשרות ומיהו לכהונה נישא דלא אזלינן צת חזקה ליוחסין דקאמר רבי יהושע צפרק קמא
דכתובות (דף יג:) לא מפיה אנו חייין אלא היא צחוקת צעולה לנתין וממזר ואפי' צרוב כשרים אכלה כדאמר התם ולא מוקמינן
לה אחזקה ואפילו לרבין גמליאל ורבי אליעזר דמכשרי היינו משום דלמחר לכשר נצטעלי אבל הכא דלא ידעה אס הוא בן תשעה לא
אכל לתרומה קשיא אמאי לא מוקמינן להו אחזקה דאפילו לענין תרומה איירי כמו לענין י עבדים ולתרומה מוקמינן אחזקה דהא
צמזמיות צפ"ד (דף טז:) וסס) גבי מוחזק לן בצבוה דהאי דכהן הוא ונפק עליה קלא דצן גרושה הוא כ' ומוקי לה צתרי ותרי משמע דאי
לאו משום זילותא דצי דינא הוה מסקי ליה לכולי עלמא והיינו לענין תרומה דאי לכהונה לא מסקינן ליה צתרי ותרי דממוכה צקידושין
צהאומר (דף טז:) גבי עובדא דינא המלך ויש לומר דהכא כגון דהשתא דאחי קמן הו ודאי בן תשעה אף על פי שהיה ספק
כצבא עליה לא מוקמינן ליה אחזקה קמיתא אלא אזלינן צתרי השתא שהוא ודאי בן תשעה דחזקה קמיתא אימרת ליה:

וכל זר לא יאכל קדש והשתא
דהך צת כהן נמי משתמע מיינה האזיל וניסת לישראל:
האי
דנפקא לן מושבה הוה מוקמינן לאירוסין דפסלי וכן דרך הגמרא צכמה מקומות^א ועוד אמר ר"י דמשום דמהאי קרא דכי דהיה דרשין
נמי דאינה חוזרת צבויה לאירוסין לחזה ושוק להכי נקטיה נמי הכא: **ב' קניא** ציה. לאו דוקא אלא כלומר זקוקה לו דביאת בן תשע
לא הו אלא כמאמר צעלמא וצפרק קמא דקדושין (דף יט:) ממעטין ליה דלא קניה מקרא דאשת איש פרט לאשת קטן ויש ספרים
דגרסי חזיא ליה והכי פירשו כיון דמדאורייתא זקוקה וציתא ולא צעין כוונה צימה קס"ד דקיני לה מדאורייתא ולכיל קא משמע
לן דלא משום דלא קני לה:

א) לקמן טז. ונדה מהל'.
ב) קדושין ע"ד:
ג) ומוספתא מנה פ"ו:
ד) ולעיל נד: וס"ג:
ה) ויקרא כב, ו) וסס:
ו) כס"א: חמיה, ח) ודף
טט, ט) נד"ה ואפילו:
י) ווע' חס' עירובין טו:
י"ד כמכירה, ט) ג"ה עובר
ויבם מהרש"א וע"ש.

תורה אור השלם

1. ובהן כי יקנה נפש
קנין כספו הוא יאכל בו
ורצו ביתו הם יאכלו
בלחמם: ויקרא כב יא
2. ובת כהן כי תהיה
לאיש זר הוא בתרומה
תקדשים לא תאכל:
ויקרא כב יב
3. ובת כהן כי תהיה
אלמנה וגרושה וזרע אין
לה ושבח אל בית אביה
בגעררה מלחם אביה
תאכל וכל זר לא יאכל
בו: ויקרא כב יג
4. וכל זר לא יאכל קדש
תושב כהן וצביר לא
יאכל קדש: ויקרא כב יד

הגהות הב"ח

א) גמ' ישראלית פסולה
ר' יוסי: (ג) רש"י ד"ה
כומי וכו' דקסבר כותים
גמיר:

מוסף רש"י

בן ט' שנים ויום אחד.
שהוא גר עמוני וכו' דכתיב
האי וימנא חיי לצביה.
פסולה. לכהנה מן
התרומה ומן הכהונה ולויה
וישראלית מלינשא עוד
לכהן (קדושין ע"ד). כל
שדורע פסול. מן
הכהונה פסול. את אשתו
(שם). כל שאתה נושא
בתו. לכהן קאמר (שם).